

FULLMOON

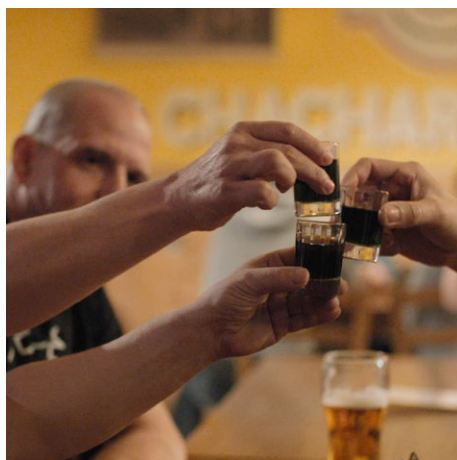
HUDEBNÍ ČASOPIS #118 | 02/2021

89 Kč | 3,99 €

SLOVENSKO!

FVLCRVM MICA LEVI BLACK COUNTRY, NEW ROAD BULP ČAVALENKY
DANIEL PROKOP ANDREJ ŠEBAN BRUCE SPRINGSTEEN MALA HERBA
KALI UCHIS ČIERNE DIERY JOHNNY LABELLE SEVERNÍ NÁSTUPIŠTĚ
LETUŠKA ČASLAVSKÁ SPACEMEN 3 THE MOUNTAIN GOATS BICEP

Nová šichta

režie Jindřich Andrš, 2020

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 81 %

Horník Tomáš Hisem pracoval několik desetiletí v dole Paskov, ještě déle fandí Baniku Ostrava. Ale zatímco jeho fotbalová vášeň přežila i detonaci v podobě druholigové sezony, ze zaměstnání mu zbyla jen možnost pít v Hulvákách na kopci hornickou vlahku (fernet a zelená). A taky potřeba najít si novou práci.

Dokumentarista Jindřich Andrš svého protagonistu sledoval už v krátkém filmu před čtyřmi lety, v němž Hisem sám natočil své poslední fárání pod zem. Od té doby zůstali v kontaktu a Andrš teď debutuje citlivým celovečerním portrétem takzvaně obyčejného muže, který čelí výzvě mnohem složitější, než se po šichtě sprchovat se zapáleným cigárem. Může se bývalý horník úspěšně requalifikovat na programátora, když předtím leda vyplňoval pracovní docházku do excelových tabulek?

Hisem, tak jak ho Andrš zachycuje, dokáže film táhnout, i když není žádným extra svérázem, a jeho životní zlomy (vyhazov, starost o děti i nový partnerský vztah) jsou zde ukázány se vši civilností. Z vlídnosti filmu by mohl vytrhávat ostravský kontext, celkem brzy se ale odhalí, že místní prořízlé huby celkovou dobrosrdečnost naopak ještě podtrhují. Andrš citlivě vystihuje exhorníkovo snažení, od nespělých začátků přes propady myslí po narůstající sebevědomí. A mezi řádky upozorňuje taky na nedůvěru lidí k médiím i odborářům, o zaměstnavatelích nemluvě. Protože podobné příběhy jako ten Hisemův budou stále častější.

Takže jaká plynou z Nové šichty ponaučení? Hledat si práci je šichta, ale na nový začátek není nikdy pozdě. A Baník je věčný.

Střípky ženy

režie Kornél Mundruczó, 2020

TEXT JAKUB KURNAS

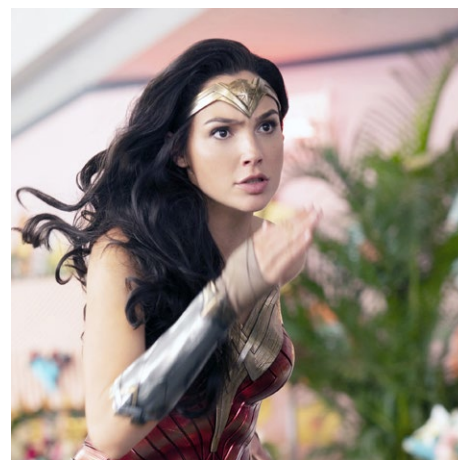
HODNOCENÍ 50 %

Psychologické drama, které bylo v premiéře uvedené na loňském festivalu v Benátkách, sleduje Marthu (Vanessa Kirby), jejíž prvorozené dítě zemřelo během domácího porodu. Dozvuky tragické události a matčinu cestu za smířením vykresluje snímek na rozpadu partnerských i rodinných vztahů, které složitou situaci neunesly.

Pomalou plynoucí film nešetří prostorem, samotný porod je zachycen v působivé dvacetiminutové sekvenci. Ta vrcholí záběrem do tváře novorozence, který po chvíli přestává dýchat. Silný moment otevírá těžké otázky: jakou váhu má tak krátký život, proč je láska rodiče k dítěti od počátku tak silná? Žádá z nich se ve zbytku filmu nerozvíjí a úmrtí dítěte se redukuje na událost, jejíž tragičnost je divákovi natolik zřejmá, že se nemusí dále popisovat. Místo toho se do detailu rozebírají rodinné třenice, pro které je smrt katalyzátorem.

Hlavní hrdinka nakonec dochází skrz rok dramatických epizod a tichého zoufání ke smíření – v srdceryvném, frázovitém monologu. I orchestrální doprovod z dílny Howarda Shorea (Pán prstenů, Dějiny násilí) při něm působí jak tuctový sampl z veřejné databanky smutných písniček. Symbolika rozestavěného mostu, který na konci filmu překlenuje řeku, je při popisování smířování se se smrtí skoro nemístně pitomá.

Martha je další z řady silných ženských postav, které se v současné filmové produkci objevují, a za její ztvárnění si Kirby z Benátek odnesla cenu pro nejlepší herecký výkon. Snímek se i důrazem na statečnou nezdolnost hlavní hrdinky vyhýbá ústřednímu tématu ztráty dítěte, spokojuje se s konstatováním, že čas zahojí všechny rány. V závěrečných titulcích se objeví odkaz na Netflixem provozovanou linku bezpečí wannatalkaboutit.com, jako kdyby se vážné věci měly řešit raději v ústraní a za přítomnosti odborníka než ve filmu. No jo... ale nevyšel by celý zbytek filmu nastejno, kdyby Marthe na začátku umřela kytkou?

Wonder Woman 1984

režie Patty Jenkins, 2020

TEXT JAROSLAV KEJZLAR

HODNOCENÍ 49 %

Nestárnoucí polobohyně Diane (Gal Gadot) přežila všechny své blízké a tráví čas vědeckým bádáním, které si zpestruje občasnými zásahy proti zlodějkům v obchodáku. Z povzdechů nad dávno zesnulou láskou ji ale vytrhne jeden neúspěšný byznysmen, který se zmocní bájného kamene splněných přání a rozhodne se využít nenaplněných tužeb celé populace, aby se skrze televizní obrazovky stal nej-mocnějším stvořením planety.

Skutečně je to zápleтка moderního dvouapůlhodinového blockbustera, která svou nápaditostí nepřekračuje hranice zaprášeného televizního filmu. Kostra scénáře Wonder Woman 1984 je navíc postavená na šablonovitých motivacích všehovšudy čtyř postav, z nichž ze všeho nejvíc zbytečně a odfláknutě působí hlavní hrdinka. To všechno jsou důvody, proč těžko hledat opodstatnění pro dvousetmilionový rozpočet, ale i pro velká očekávání. První díl byl přitom jednou z mála divácky a kriticky dobře přijatých snah nabídnout ze světa DC vhodnou protivažou úspěšnějšímu Marvelu, proto si Warner Bros. od pokračování hodně slibovali. Zatímco Marvel ale umí své hrdiny polidštit a zabrnkat na city, aniž by předtím ošidil hostinu pro všechny smysly obecenstva, režisérka a scenáristka Patty Jenkins nejenže svou hrdinku tentokrát nedostane pořádně do tempa, ale ještě ji tlačí k dojímavosti příliš brzy. Zbývá jí proto pochybná sázka na to, že diváci spolu s retro atmosférou osmdesátek přivítají s nadšením i usedlý styl vyprávění, s postavami věčně pozadu za znučeným divákem.

Možná má sledování hrdinů, kteří odbíhají od řešení globálních konfliktů k rozjímání a vzpomínkám na minulost, nechat odpočinout od tíživých problémů dnešní doby. Pak už ale ani na božstvo není spoleh.